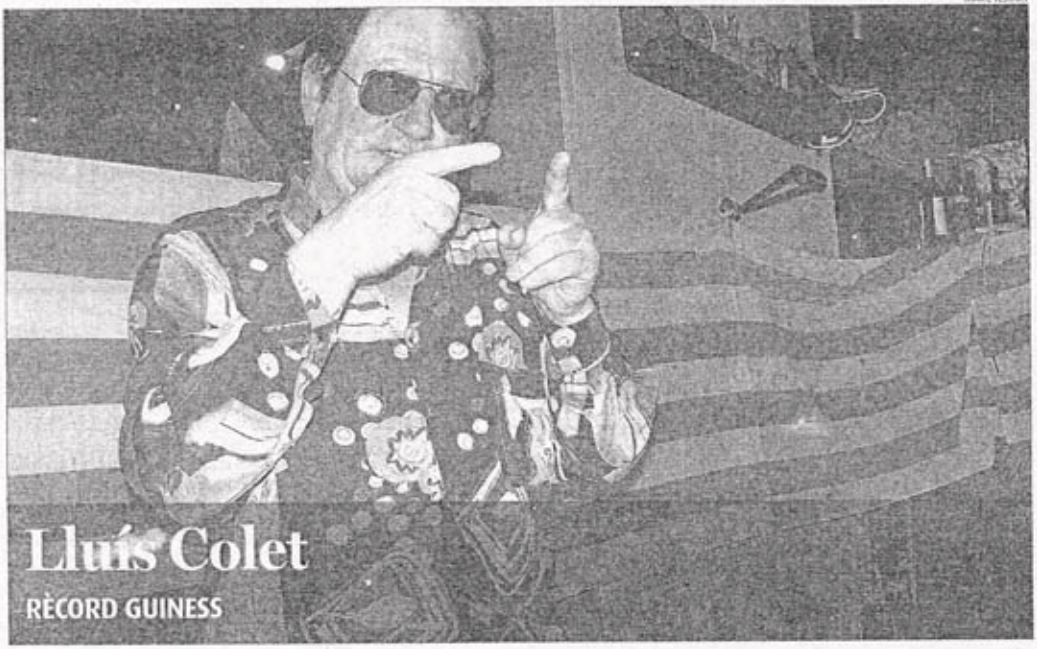
MARC TESTART

Lluís Colet

RÈCORD GUINESS

Aquest perpinyanès de 62 anys va entrar en el Llibre Guiness dels rècords mundials el mes de gener passat quan va passar-se 124 hores –sis dies i cinc nits– parlant sense parar. Lluís Colet va venir a explicar l'experiència a Castelló d'Empúries, on va treballar als anys vuitanta.

Dura més que Fidel Castro

El Perfil

■ Cada 27 d'agost, des del 1984, Lluís Colet se'n va a l'estació de tren de Perpinyà a fer un discurs d'homenatge a Salvador Dalí i posa una col –en lloc d'un ram de flors– allà on el pintor figuerenc va dir un dia que era el centre del món. Aquest perpinyanès de 62 anys, guia del Castellet –ja està acostumat a parlar molt– és un home de reptes. El 12 de gener passat en va iniciar un, que era batre el rècord Guiness del discurs més llarg del món, que tenia l'indi Jayasimha Ravirala, amb 120 hores, el març de 2007, a la Universitat de Hyderabad, llegint textos personals.

"Estic acostumat a fer conferències i tenia un projecte de parlar 66 hores seguides, però quan vaig veure aquest senyor indi em vaig animar arribant a les 124 hores; ara l'he feta grossa, em va veure tot el món", explica Colet, que dimecres passat va ser a Castelló d'Empúries en un sopar-tertúlia al Celler de Can Serra, retrobant-se amb amics, com l'exalcalde Esteve Ripoll o l'empresari Josep Maria Martorell. Colet havia treballat al càmping Muga als anys vuitanta i recorda les festes que es muntava a la discoteca Octopussy. "Els amics de l'Empordà sempre han estat els amics privilegiats de Catalunya", assegura.

Marc Testart
redaccio@emporda.info

"Ara l'he feta grossa, em va veure tot el món", explica Lluís Colet, que el mes de gener passat va batre el rècord Guiness parlant 124 hores des de la cafeteria de l'estació de tren de Perpinyà.

Rècord reivindicatiu

Lluís Colet va escollir la cafeteria de l'estació de Perpinyà per passar-se sis dies i cinc nits –va acabar el dia 17 de gener– dissertant sobre la llengua catalana i altres coses. Va llegir textos i poesies sobre la història universal, la cultura de Catalunya, els refranys catalans, la llengua catalana, els Dragons catalans de rugbi, la USAP, el Barça, les seleccions catalanes i el pas del TGV per Perpinyà, entre d'altres. "Hi havia gent que venia a escoltar-me per curiositat i d'altres per donar-me suport", explica Colet, que va quedar-se un xic afònic de tant parlar. "La propera vegada m'hauré de cuidar més les cordes vocals", conclou. El comandant cubà Fidel Castro hauria de saber després que ell *només* aguantés 14 hores fent un discurs.

Durant aquests dies que va estar intentant el rècord, va entrar en directe a ràdios de tot el món, fins i tot del Canadà. L'estança que es va muntar era com si fos a casa seva. No parava de parlar ni per menjar –ingeria coses que li permetessin combinar les dues coses– i s'havia de fer passar la son a les nits.

Colet volia reivindicar l'oficialitat de la llengua catalana a la Catalunya Nord. "Això honora la cultura catalana", diu Colet, alhora que assegura que "a Perpinyà, es fan moltes coses en català". Colet és el promotor de la plataforma Catalunya Endavant, la tresorera de la qual, precisament, és una castellonina. Colet és un gran seguidor dels Dragons de Perpinyà de rugbi i la seva màxima és que "Perpinyà i Santa Maria no són pas fet en un dia".

COSES MEVES

JUAN JESÚS AZNAR

ASTORAMENT

Passen els anys i em continuen sorprenent les converses entre les persones grans. No és que jo no sigui gran i no entengui el que parlen altres humans de recta conducta i sa judici, però, em sorprenc quan mantinc una conversa i el meu interlocutor s'obstina a llegir entre línies el que conversem, d'interpretar el no dit i de creure i extreure de les paraules, no el seu significat, sinó allò intuït i, fins i tot, el no expressat. D'aquí, que les paraules es converteixin, molts cops, en malentesos. Per a mi, una de les millors fonts d'aprenentatge és la conversa. Quan aquesta transcorre sense estar en guàrdia, quan passa de manera distesa i amb ganes de saber els uns dels altres. Hi havia un temps, anterior al món virtual de la Xarxa, que les persones conversaven al cafè mentre feien la partida de cartes o s'embrancaven en tertúlies vehements sobre els temes més diversos.

En aquest temps, recuperem el diàleg a Internet, vivim vides virtuals i recobrem el nostre ahir quan pengem les nostres dades a la Xarxa. No ens espanten les conseqüències de fer públic el que fins no fa gaire era la nostra intimitat i, no obstant això, com ens costa creuar una paraula amb el viatger ocasional que trobem en un ascensor o, simplement, entaular una conversa banal.

Perdre la nostra capacitat de relacionar-nos, la nostra virtut d'entendre'ns pot tenir conseqüències greus, per exemple, viure la vida des d'una pantalla i no sentir-la en els porus de la pell. No és res de nou, "Escipió solia queixar-se que els homes es mostraven diligents en tots els seus assumptes excepte en l'amistat, que tots podien dir quantes ovelles i cabres tenien, però es mostraven incapaços de dir quants amics comptaven, i que aquells sens dubte tenien cura per aconseguir les primeres, però que es mostraven descurats per triar les seves amistats", va escriure Ciceró.

Som éssers socials. Sempre hem volgut pertànyer a una tribu, a un club, a una família, encara que, anem pel carrer enganxats als nostres mòbils. Parlem, sens dubte, però sense veure'ns, sense tocar-nos, potser per això, quan ho fem cara a cara interpretem les paraules i sovint no ens entenem. Llavors, puc sentir la solitud del món en una mirada que es creua en el meu camí. Em sorprenc de viure tan sols i comunicats. Em dol el meu astorament!